

Panni nem akar halálpálcát eladni, Panni hazamegy és átgondolja az életet

2016 december 07. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Dózsa László 1942-ben született Budapesten, élettörténetének az 1956-os forradalomra és szabadságharcra vonatkozó fejezeteit ? maga mesélte el, írta meg.

> *„erre vártak ezek a köcsög fideszesek.”*
> Puskás Panni, facebook-poszt
>
> *„Hasztalan bárkinek is kifejteni egy gondolatot,*
> *ha a puszta célzás rá nem elegend?.”*
> Nicolás Gómez Dávila

Színész körökben a durva részek már az átkosban ismertek voltak, színészember imád mesélni, igazán abban jó, szakma ez is, pontosabban szerelem. 1967-t?l, a Színiakadémia elvégzése után Dózsa végre színészként dolgozhatott, m?vészeti teljesítményét ugyanakkor sem a rendszerváltozatás el?tt sem után nem ismerték el díjakkal. Nem névtelen társulatoknál játszott (Csokonai Nemzeti Színház, Madách Színház, Nemzeti Színház stb.), közben közel harminc magyar filmben kapott szerepet, öt híján kétszázhoz adta hangját. Mindenkor olyan rendez?k választották (Sára, Fábri, Böszörményi, Karinthy, Horváth stb.), kiknek kvalitásérzékét nemigen szokás megkérd?jelezni. Amikor élete hatvanas éveiben végre elismeréseket kapott, azokat az 1956-os forradalomban és szabadságharcban tanúsított helytállása, passiója okán kapta, amit 2016-ig (!) senki nem vont kétségbe, nem kérd?jelezett meg, nem kicsinyített stb., sem az '56-os bajtársak, sem a mindenkor „objektív és apolitikus” történészszakma (élén a virtigli Gyurcsány-fan Rainer M. Jánossal és az utolsó autodidakta eszdéeszes historiográfussal, Eörsi Lászlóval). Fontos leszögezni, hogy a Dózsa-pályakép éppen zajló és vérb? ekézése logikai síkon tökéletesen elkülönül az október végén beindult úgynevezett „fénykép-ügyt?l”, hisz önmagunkra ismerni egy negyven-ötven éves felvételen túlzás nélkül alanyi jog, ami tévedést ugyan nem zár ki (errare humanum est), de mint jelenség emberi természetünk lényegéhez, az önmeghatározáshoz tartozik. Ide még visszatérünk az aktuális liberális attit?dök ürügyén.

Dózsa László, az '50-es évek derekán

Dózsa pályaívét amolyan tipikus kommunista, majd posztkommunista gravitáció torzította, ismer?s felállás: el?tte azért nem lehetett fényes, mert…, utána meg amazért. 1989 után az antikommunista család tagjai – hazai trend ez is sajna – nem dédelgették vagy emelték magasba Dózsát, valójában cserbenhagyták. Ha peniglen a józanész és az emberi természet ismeretére alapozunk, fényes evidencia ugrik elibénk: Dózsának – a többi mell?zött '56-os szabadságharcossal együtt – az elismerések nem jelenthettek életcélt, azokból ugyanis nem következett és nem következik szinte semmi (pl. örökbérlet masszázzsal a szecskában, ingyen vendégl?, panorámás lakás a tizediken stb.)! A pesti srácok és lányok, sorstörténetükkel együtt, ténymegállapítás ez, 2016 el?tt a közösségi emlékezetben sem kaptak díszpáholyt, aki Dózsa Lászlót vagy bármely '56-os szabadságharcost „forradalmi karrierizmussal” vádol, szürke állományát hagyta parlagon. A színészember Érdemes M?vész, Jászai Mari-díjas vagy uramisten Kossuth-díjas szeretne lenni, számára ez a pálya, ahogy a mezei matematikus Fields-érmére vagy Wolf-díjra vágyik.
Túl a feln?ttkori fejl?déstörténet közhelyein, megállapíthatjuk, Dózsa László – akit egy maréknyi ember ma Háry Jánosnak, hóhányónak vagy egyenesen hazugnak nevez – már akkor identitása részeként tekintett 56-os emlékeire, amikor ez kifejezetten veszélyes volt, vagy amikor a szabadság visszatértével az efféle sorstörténetek továbbra is súlytalanok maradtak. Sapienti sat.

Az a jelenvaló szándék, hogy a Michael Rougier és az Erich Lessing hatvan éve fényképezte fiúban (ha egyáltalán egy személyr?l van szó!) magára ismer? Dózsát meg akarják semmisíteni (ne legyen kétsége a Pruck-családnak, sajnos ?ket sem kímélik majd adott esetben), jól mutatja a támadás igazi táptalaját, nevezetesen: a hagyományos értelemben vett liberalizmus már hullamerev. Személyünk önmeghatározása, akárcsak emlékeink legitimációja ugyanis valaha egy volt a leveg?vétel szabadságával, egyszóval nem volt megkérd?jelezhet?. Nem úgy a jelenben, amikor bizonyos – els?sorban áldozati és újabban mesterségesen kreált – részidentitásokat ítélnek „örökérvény?vé” („Az örökkévalóság sokáig tart, különösen a vége felé.” – Woody Allen), míg másokat, köztük a helytállás, a h?sies ellenállás könnyfakasztó példaképeit erejükt?l, tartalmuktól megfosztani, porba rántani igyekszenek.

Bármily rettenetes: igazságokon és hazugságokon együtt osztozunk azokkal, akik nem tudnak különbséget tenni közöttük. Az igényesebb mottót adó kolumbiai filozófus nyomán látnunk kell, „a modernitás embere nem rendelkezik már azzal a tudással, amit az ember magáról az emberr?l birtokolt”. Nem ismeri az emlékezés törvényeit, sem egy emberélet – valójában minden emberélet – bels? szerkezetét. Az is titok marad el?tte, hogy életösszegz? hagymahántás közben (Günter Grass) még a szellemi élet „ultrái” is azzal szoktak szembesülni: múltjukat gondolatban újra és újra alkották, ahogyan emlékeiket is részben gondolattal teremtették és alakították.

Puskás Pannit – a „Dózsa László hazugsága a mi elhazudott múltunk” cím? publicisztika szerz?jét (hvg.hu, Élet+stílus, 2016. 11. 20.) – mégis érdemes kímélnünk, epizódszerepl? ?, aki szövege (és más publikus megnyilatkozása) alapján tudás, elegancia és emberismeret nélkül dekáz szavakkal. A fentiekre való tekintettel ezért a hvg.hu soros szerkeszt?jének címzem az alábbi gondolatokat:
Tételezzük fel, kézirat érkezik, melyben a szerz? megkérd?jelezi az ukrán éhínséget, az auschwitz-birkenai-i poklot vagy éppen a Gulag-világot túlélt kortanút. Vagy az aktualitásban megrekedtek számára (easy riding): legyen a hazugsággal vádolt emlékez? szír menekült, aki Aleppó pusztulása el?l futott Stockholmig, se papírja, se tanúja, se rokona. Hogyan vonhatja kétségbe a szerz? az emlékez? vallomását? Vagy pontosabban: hogyan lehetséges, hogy bizonyos esetekben a hazugság vádja halálos blaszfémia, nonszensz, máskor meg nem az?

Ha arról van csupán szó, hogy Dózsa László a retrográdnak bélyegzett nemzeti szabadságmozgalmak, függetlenségi törekvések megtestesít?je, ezért pusztuljon – bár butaság –, érteném. De megkérd?jelezni egy egész emberi életutat, amely kiállta az id? és a közösségi emlékezet próbáját, miközben az ellene folytatott támadás nélkülözi a gondolkodás legalapvet?bb vonásait (állítás, bizonyítás, érvelés, következtetés stb.), mitagadás: ez már a fundamentalista gy?lölet irányába mutat (igaz, ez is végtelenül antropomorf, civilizációnk azonban éppen ennek domesztikálását jelenti).

Itt térnénk vissza az aktuális liberális attit?dökre. Milyen esetekben van jogom identitást választani, emlékeimet saját keretbe ágyazni és milyen esetekben nincs? Lehet-e például mindenki által elfogadott speciális nemi vagy egyéb kreált identitásom, de például történeti dimenziókkal rendelkez? felekezeti vagy nemzeti önazonosságom nem? Azt állítani kedves liberális polgártársaim, hogy Dózsa László története színtiszta hazugság, nem járható út. Vagy-vagy! Vagy legitim minden kortanú vallomása, legyen ez a huszadik század bármely traumatikus eseménye, vagy egyik sem! Hogy igaz-e, az már más kérdés. Heideggert tudom csak idézni megnyugtatásul: „az igazság lényege a szabadság.” Lehet ugyan szelektálni a nekem tetsz? és meggy?z?désem szerint pusztulásra ítélt identitások között, de annak következménye van. Tóth Ilona esete kapcsán éppen Eörsi László mutatta be, mit jelent pszeudoliberális alapon, azaz önkényesen bizalmat szavazni aktuális érdekeinknek. A kommunista karhatalom tanúi Eörsi számára nemhogy legitim, de kifejezetten hiteles emlékez?k (!), vallomásuk megáll, Tóth Ilona gyilkos. Na, erre varrjál gombot! Ha valaki nem értené, megsz?nése után évekkel miért még mindig az SZDSZ a legelutasítottabb hazai párt, a Tóth Ilona- és a Dózsa-ügy sajtófogadtatása, tálalása, a sebtiben csatasorba álló „szaktörténészi értelmezésekkel” együtt sokat segítenek.

Nekem Dózsa László h?s. Tisztelem azért, amit tett és együtt érzek vele azért, amit átélt. Azért is, amit most él át. A szeretet és gy?lölet közelségér?l könyvtárnyi irodalom született (Catullus megvan?). Abban bízom, a „gy?lölet” okosabb és enged.

Tállai Gábor, író, a Terror Háza Múzeum programigazgatója

http://latoszogblog.hu/

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló